

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 32 PŽ-4264/2020-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Marine Veljak, predsjednice vijeća, dr. sc. Srđana Šimca, suca izvijestitelja i Lenke Ćorić, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, protiv tuženika RAMOVA d.o.o., Baška Voda, Krvavica 44, OIB 75623115416, kojeg zastupa punomoćnik Boris Anić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Anić & Anić d.o.o., Split, Lovretska 14, radi stjecanja bez osnove, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-91/2020-6 od 23. srpnja 2020., u sjednici vijeća održanoj 12. listopada 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-91/2020-6 od 23. srpnja 2020., u pobijanim točkama I. i III. njene izreke.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom tuženiku je dosuđen iznos od 1.011.996,93 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama s osnove ostvarenja koristi uslijed gospodarskog iskorištavanja luke posebne namjene – sportske luke na području Krvavice bez osnove. Tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan za više zatražene zakonske kamate. Tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 76.000,00 kn.

2. Prvostupanjski sud je utvrdio da je osnivač i jedini imatelj poslovnog udjela u društvu Ramova d.o.o., Pomorsko športsko ribolovno društvo Ramova (dalje: PŠRD Ramova) iz Krvavica. Ugovorom o koncesiji pomorskog dobra u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene - sportske luke na području Krvavice od 16. srpnja 1999., Splitsko-dalmatinska županija je kao davatelj koncesije dala pravo posebne uporabe i/ili korištenja ove luke PŠRD Ramova, za vremensko razdoblje od 1. srpnja 1999. do 30. lipnja 2007.

3. PŠRD Ramova je 15. prosinca 2006. s tuženikom sklopilo ugovor o poslovnoj suradnji, te je 25. siječnja 2007. zaključen ugovor o najmu osoblja, opreme

i objekata za 2007. Temeljem ovog ugovora je PŠRD Ramova je ovlastilo tuženika za korištenje objekata u posjedu PŠRD Ramova (recepција, skladišne prostorije, WC s tuševima, VIP prostor, te suhe i morske vezove).

4. Tuženik je u razdoblju od 25. siječnja 2007., a prema zapisniku o obavljenom inspekcijskom nadzoru obračunavanja, prijavljivanja i plaćanja poreza na dobit za 2007/2008. ostvario dobit: za 2007. u iznosu od 97.439,37 kn, odnosno 624.797,97 kn za 2008. U 2007. plaćen je porez na dobit u iznosu od 2.837,41 kn i u 2008. u iznosu od 133.346,00 kn. Tuženik je u 2009. ostvario dobit nakon oporezivanja (porez na dobit iznosi 122.387,00 kn) u iznosu od 425.943,00 kn prema podacima tuženika.

5. Uzimajući u obzir da je tuženik u kontroliranom razdoblju ostvario dobit iz prihoda od vezova te ostalih usluga, a sve vezano za gospodarsko iskorištavanje ove luke, za što nije imalo valjanu osnovu, odnosno kako ugovor o najmu počevši od 25. siječnja 2007., koji sadržajno predstavlja prenošenje koncesije sa PŠRD Ramova na tuženika, te budući da je u međuvremenu prestala koncesija koncesionaru PŠRD Ramova, istekom vremena za koji je dana, to je tuženik bez osnove stekao iznos od 1.011.996,90 kn. Taj iznos predstavlja dobit koju je tuženik ostvario, umanjenu za iznose poreza na dobit u razdoblju od 2007. do 2009.

6. Tuženik je ostvario nepripadajuću korist u navedenom iznosu. Zato je tužitelj s tim u vezi u smislu odredbe članka 37.a Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine“ broj: 158/03, 141/06, 38/09 i 123/12; dalje: ZPDML) podnio tužbu radi ostvarenja tražbine s osnove po tuženiku ostvarenu koristi nastale iskorištavanjem pomorskog dobra vez valjane pravne osnove.

7. Prvostupanjski sud je sporno pitanje između stranaka o tome je li ova luka posebne namjene pomorsko dobro, otklonio uvidom u sadržaj rješenja Ministarstva mora, prometa i infrastrukture, Sektora za pomorsko dobro, morske luke i koncesije, Povjerenstva za granice, Klasa: UP/I-342-01/13-01/136, URBROJ: 530-03-1-2-18-5 od 12. srpnja 2018. te u sadržaj rješenja Općinskog suda u Makarskoj poslovnog broja Z-1584/19 od 31. svibnja 2019. Konačno, to je učinio i na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zvonimira Rubića.

8. Stalni sudski vještak Rubić je u nalazu i mišljenju u kojemu je sadržana i skica lica mjesta označio područje koje koristi tuženik te u tablici iskazao površine kopnenog i morskog dijela koje tuženik koristi u svrhu uporabe i gospodarskog korištenja luke posebne namjene. On je tablici prikazao da tuženik koristi kopneni dio i nasip luke na dijelu č. zem. 7327/11 u površini od 3067 m², na dijelu č. zem. 7327/80 u površini od 3026 m², na dijelu č. zem. 7327/73 u površini od 610 m² te nasip u moru bez katastarske oznake u površini od 16971 m². Pored tuženik koristi morski dio luke u površini od 15390 m², kao i kopneni dio stare lučice na dijelu č. zem. 7327/73 u površini od 829 m² i na dijelu č. zem. 7327/80 u površini od 353 m² te morski dio stare lučice u površini od 1563 m².

9. Stranke nisu imale prigovor na nalaz i mišljenje sudskog vještaka. Na temelju ranije navedenog rješenja, te nalaza i mišljenja sudskog vještaka,

prvostupanjski sud je nedvojbeno utvrdio da je tuženik kroz cijelo utuženo vrijeme koristio pomorsko dobro bez pravne osnove (bez ugovora o koncesiji i bez koncesijskog odobrenja).

10. Tuženikov osnivač je imao koncesiju do 30. lipnja 2007., a ugovorom o koncesiji je određeno da se koncesija ne može prenijeti bez izrijekom danog odobrenja davatelja koncesije (čl. 4.). Usprkos zabrani prijenosa koncesije za vrijeme trajanja koncesije, tuženikov osnivač je s tuženikom sklopio ugovor o poslovnoj suradnji na temelju kojeg je započeo s obavljanje poslova u ovoj luci koje je raniji koncesionar obavljao na temelju koncesije. Dakle, nakon isteka koncesije koju je imalo PŠRD Ramova, tuženik je nastavio koristiti predmetnu luku bez ikakve osnove i obavljati djelatnost s kojom je ostvarivao dobit.

11. Korištenjem pomorskog dobra bez pravne osnove nastao je izvanugovorni obvezno pravni odnos između tuženika i ranijeg imatelja koncesije, pa je time i nastala tuženikova obveza vratiti tužitelju korist koju je na taj način stekao (čl. 1120. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO). Odatle i ocjena o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

12. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je na temelju odredbi čl. 155. i 163. Zakona o parničnom postupku.

13. Protiv ove presude u dijelu kojim je tužitelj uspio u parnici, tuženik je podnio žalbu navodeći u njoj da nisu ostvarene pretpostavke za pokretanje ovog parničnog postupka. Odredbom čl. 186.a st. 2. Zakona o parničnom postupku je imperativno utvrđeno da zahtjev za mirno rješenje spora mora sadržavati sve što i tužba. Ako usporedimo sadržaj tužbe sa sadržajem zahtjeva za mirnim rješenjem spora, lako je uočiti različitost. Tako primjerice, zahtjevom za mirnim rješenjem spora tražio se iznos od 1.011.996,90 kn, a tužbom, uz naknadno preinačeni tužbeni zahtjev, iznos od 1.011.996,93 kn. Zato prvostupanjski sud nije smio dopustiti ovakvu preinaku. Time je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka.

14. Pored navedenog, tuženik tvrdi da je izreka pobijane presude u odnosu na kamate bitno drugačija od kamata koje je tužitelj od tuženika tražio u zahtjevu za mirno rješenje spora, što samo po sebi predstavlja apsolutno bitnu povredu odredba parničnog postupka. Nadalje, nalaz i mišljenje sudskog vještaka izrađen je protivno odredbi čl. 258. st. 1. Zakona o parničnom postupku, pa je time prvostupanjski sud počinio bitnu povredu iz odredbe čl. 259. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Zato nalaz i mišljenje sudskog vještaka nije prihvatljivo.

15. Tuženik drži da je prvostupanjski sud pogrešno na temelju izvedenih dokaza zaključio da je ovdje riječ o pomorskom dobru. Pored toga, tužitelj nikada nije pobijao ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen između tuženika i ranijeg koncesionara i nikada nije iskazao protivljenje vršenju sadržaja ovog ugovora iako je znao za njega, pa je takvim svojim postupanjem dao prešutnu suglasnost za vršenje sadržaj tog ugovora. Pored navedenog, tuženik se pouzdao u načelo povjerenja u zemljišne knjige. U vlasničkom i zemljišno knjižnom pravu djeluje presumpcija da je zemljišna knjiga istinito i potpuno odražava činjenično i pravno stanje nekretnine. Onaj tko je u

dobroj vjeri postupao s povjerenjem u zemljišne knjige, ne znajući da ono što je u njih upisano nije potpuno ili da je različito od izvanknjižnog stanja, uživa u tom pogledu zaštitu. Zato se tuženikovo postupanje u ovoj pravnoj stvari ne može smatrati nesavjesnim i nepoštenim. Suprotno tome, prvostupanjski sud tuženika smatra nepoštenim ne obrazlažući pri tome razloge za takvu ocjenu.

16. Iz činjeničnog stanja proizlazi da je tuženik ulagao ogromna novčana sredstva u tužiteljevu imovinu. Pitanje visine ulaganja nije raspravljeno iako su obje stranke predlagale izvođenje dokaza financijskim vještačenjem. Pored toga, tuženik drži da je prvostupanjski sud u ovoj pravnoj stvari ocijenio da nema nužnih troškova na tuženikovo strani, jer kod ocjene o nužnim troškovima se ne radi o troškovima koje je poduzeo tuženik, već o troškovima koje bi kao takve poduzeo tužitelj kao nositelj ovlasti na pomorskom dobru. Nije jasno na temelju kojih dokaza prvostupanjski sud temelji ovu svoju tvrdnju? Koji bi troškovi bili nužni, a koji ne? Sud je tako odlučio bez da je u tom pogledu utvrdio činjenično stanje.

17. Prvostupanjski sud je pogrešno u obrazloženju pobijane presude naveo da tuženik nije naveo da je imao nužne troškove niti koji bi to troškovi bili. Upravo suprotno, tuženik je naveo da je imao takve troškove i predložio je izvesti dokaz građevinskim i financijskim vještačenjem. Jednako tako, tuženik je na tu okolnost predložio izvesti dokaz saslušanjem čitavog niza svjedoka koji bi svojim spoznajama ukazale na okolnosti važne za odlučivanje u ovom pogledu. Propuštanjem izvođenja tih dokaza onemogućena je pravilna odluka u ovom pogledu.

18. I konačno, tuženik je prigovorio postojanju njegove pasivne legitimacije u ovoj pravnoj stvari. Slijedom navedenog, tuženik je predložio drugostupanjskom sudu pobijanu presudu preinačiti, odnosno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

19. U odgovoru na tuženikovu žalbu, tužitelj je naveo kako tužitelj tvrdi da je tužbeni zahtjev prekoračen za 0,03 kn, premda ispušta iz vida da je riječ isključivo u omašci u zbrajanju. Tuženik je tužiteljev podnesak od 9. listopada 2019. izravno zaprimio i nije mu se usprotivio. Jednako tako tuženik tijekom postupka nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka Rubića, pa su njegove primjedbe u tom pogledu iznesen u žalbi, ne samo neosnovane, već i zakašnjele.

20. Slijedom navedenog, tužitelj je predložio drugostupanjskom sudu odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu.

21. Tuženikova žalba nije osnovana.

22. Nakon što je pobijana presuda ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pri tome po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i zakonita.

23. Cijeneći utvrđene činjenice i izvedene dokaze ovaj sud dijeli zaključak prvostupanjskog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva. Ovaj sud u cijelosti prihvaća detaljno utvrđeno činjenično stanje iz pobijane presude čije obrazloženje sadrži valjane razloge i ocjenu izvedenih dokaza, kao što u svemu prihvaća i pravilnu primjenu materijalnog prava na tako utvrđeno činjenično stanje.

24. Među strankama u naravi nije sporna osnova tužbenog zahtjeva, već njegova visina. Tuženik i pored nesporne činjenice što je više godina nezakonito koristio nekretnine koje predstavljaju pomorsko dobro, tvrdi da od tog korištenja nije ostvario bilo kakvu korist.

25. Dijelovi pomorskog dobra u Republici Hrvatskoj svrstavaju se među nekretnine čije korištenje se u velikoj mjeri protivno zakonu zloupotrebljava u raznim pojavnim oblicima.

26. Svojestvo pomorskog dobra stječe se zakonom (čl. 3. ZPMDL-a) i za njegov status nije odlučan upis u zemljišne knjige. Rješenje kojim se utvrđuje granica pomorskog dobra predstavlja deklaratorni, a ne konstitutivni akt. Utvrđivanjem granica pomorskog dobra na ovim nekretninama i njegovo upisivanje u zemljišnim knjigama tijekom postupka pred prvostupanjskim sudom (upućuje se na obrazloženje pobijane presude), svi tuženikovi prigovori u ovom pogledu, postali su neosnovani. Uključujući i tuženikove tvrdnje o njegovom poštenom posjedu zbog pouzdanja u načelo povjerenja u zemljišne knjige, premda je kao društvo kojeg je osnovalo PŠRD Ramova, još mnogo ranije itekako znao da je riječ o pomorskom dobru na kojem je prethodno tom sportskom društvu izdana koncesija.

27. Jedina valjana pravna osnova za korištenje pomorskog dobra (općeg dobra na kojem nema vlasničkih prava i vlasničkopravnih odnosa) je koncesija (ili koncesijsko odobrenje) na temelju čega se dio pomorskog dobra djelomično ili potpuno isključuje iz opće uporabe i daje na posebnu upotrebu ili gospodarsko korištenje fizičkim i pravnim osobama, prema odredbi čl. 28. st. 1. ZPMDL-a. Za takvu koncesiju se plaća koncesijska naknada. Nije sporno da tuženik nije imao koncesiju na ovom dijelu pomorskog dobra niti je plaćao naknadu za koncesiju pomorskog dobra.

28. Kod takvog stanja stvari bilo tko tko koristi pomorsko dobro bez pravne osnove, točnije bez koncesije, tko ne podmiruje naknadu za koncesiju je nepošteni posjednik. Zato je tuženik dužan vratiti tužitelju korist koju je ostvario opisanim nedopuštenim obavljanjem djelatnosti na pomorskom dobru (čl. 1111. ZOO-a) umanjenu za nužne troškove (čl. 1116. ZOO-a). Jedinu ovlaštenik na podnošenje tužbe radi stjecanja bez osnove je Republika Hrvatska i vraćanja nepripadne koristi (čl. 37.a ZPDML-a).

29. Odredbom čl. 17. st. 5. ZPDML-a je propisano da se korist stečena bez osnove na pomorskom dobru sastoji najmanje u visini neplaćene koncesijske naknade. Ova odredba govori o minimumu, a ne o maksimumu koristi stjecatelja bez osnove. Kako je riječ o zaradama koje na nezakoniti način stječu ovakvi eksploatatori

pomorskog dobra, ona je višestruko veća od iznosa koncesijske naknade, i utvrdilo se da bi naknadnim plaćanjem samo iznosa koncesijske naknade koju bi plaćali i da su imali koncesiju, ovakvi korisnici pomorskog dobra na samovlasni način, bili zapravo nagrađeni za svoje nezakonito postupanje i bili dovedeni u položaj zakonitih imatelja koncesije. Zato se najnovija sudska praksa pri određenju iznosa nedopuštene koristi koju ovakav korisnik pomorskog dobra treba vratiti zbog njenog stjecanja bez osnove, pomakla prema ostvarenom prihodu umanjenom za nužne troškove. Ovaj prihod najčešće se procjenjuje kroz ostvarenu dobit.

30. Tuženik je u ovakav pravni položaj došao sklapanjem spomenutog ugovora o poslovnoj suradnji s PŠRD Ramova, njegovim osnivačem i ranijim imateljem koncesije na ovom pomorskom dobru. Njegova koncesija je prestala. Ovim ugovorom o poslovnoj suradnji (str. 16. do 18. spisa) je suprotno Ugovoru o koncesiji (str. 10. spisa) bez odobrenja davatelja koncesije PŠRD Ramova neovlašteno prenijelo koncesijska ovlaštenja na tuženika. Prirodu takvog ugovora ne određuje njegov naziv, već njegov sadržaj, tako da je ovdje zapravo riječ o neovlašteno sklopljenom podkoncesijskom ugovoru ili ugovoru kojim se „zakamuflirala“ koncesijska djelatnost. Ovakav ugovor nije potrebno prethodno pobijati ili utvrđivati ništavim, već je tužitelj na pravilan način izravno tužbom od tuženika zatražio povrat onog što je stekao bez osnove. Odatle i neosnovanost tuženikovih žalbenih navoda u tom pogledu.

31. Tuženik nije osporio visinu utvrđene ostvarene dobiti u promatranom vremenu umanjenu za pripadajući plaćeni porez. Ono na što je ukazao je to da on kroz obavljanje djelatnosti na pomorskom dobru zapravo nije ostvario imovinsku korist, jer je svu dobit iz 2007., 2008. i 2009. predao svom osnivaču PŠRD Ramova. A osnivač je opet svu tu dobit uložio u daljnje uređenje luke, od čega najvećim dijelom u građevinske objekte (odgovor na tužbu) čime je doprinio povećanju vrijednosti općeg dobra. Na okolnost tog ulaganja tuženik je još u odgovoru na tužbu predložio izvesti dokaz financijskim vještačenjem.

32. Dakle, tuženik je ulaganje u pomorsko dobro spomenuo u odgovoru na tužbu, a troškove koje je imao u vezi održavanja objekta, instalacija i sl., prvi i posljednji put je spomenuo na ročištu od 10. lipnja 2020. (str. 196. i 197. spisa). Tuženik do zaključenja glavne rasprave ni jednom nije spomenuo nužne troškove koje je imao niti je na bilo koji način te troškove precizirao. Prvi put ih je spomenuo u žalbi kada se osvrnuo na obrazloženje pobijane presude.

33. Nužni troškovi u odnosu na nepoštenog posjednika pomorskog dobra određuju se restriktivno. Pod nužnim troškovima ne podrazumijevaju se oni troškovi koji su potrebni stjecatelju da bio on neku stvar upotrebljavao i iz nje ostvarivao materijalnu korist, već se takvim troškovima podrazumijevaju samo oni troškovi koji bi bili nužni za vlasnika stvari, a u ovoj pravnoj stvari, za nositelja ovlaštenja nad pomorskim dobrom. Tuženikovi navodi vezani uz troškove ulaganja, kako u odgovoru na tužbu, pa konačno na ročištu na kojem je zaključeno raspravljanje, upućuju da je zapravo riječ o troškovima koje je on posredno snosio s ciljem kvalitetnijeg korištenja nekretnina koje je neovlašteno koristio za ostvarivanje koristi, a ne o nužnim troškovima koje bi poduzeo nositelj ovlaštenja na pomorskom dobru.

34. Pored navedenog, neosnovano je paušalno predlagati izvesti dokaz vještačenjem, pa potom, tek nakon izrade nalaza i mišljenja, prilagođavati činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva tom nalazu i mišljenju. Premda je jedino sud ovlašten odrediti zadaću sudskom vještaku, prijedlog strane za vještačenje, sud nije dužan prihvatiti. Upravo je po, ocjeni ovog suda, o takvom prijedlogu za vještačenje ovdje riječ, kako onom u odgovoru na tužbu tako i onom na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava. Tuženik u žalbi ukazuje na ogromna ulaganja u nekretnine na pomorskom dobru. Njen sadržaj upućuje na to da tuženik prije donošenja pobijane presude nije uopće uzeo u obzir ili nije znao za nužne troškove kao relevantne za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari. Odatle je po ocjeni ovog suda prvostupanjski sud pravilno odlučio kada je odbio izvesti predloženi dokaz vještačenjem te dokaz saslušanjem svjedoka, također na općenite i neodređene okolnosti ulaganja.

35. I konačno, što i ovaj sud ocjenjuje presudnim, kako je to pravilno ukazao prvostupanjski sud, tuženik je dobit koju je ostvario kroz tri godine neovlaštenog iskorištavanja pomorskog dobra, prema njegovim višekratno ponovljenim navodima, počevši od odgovora na tužbu, predao njegovom osnivaču, a osnivač je tu dobit potom kako on kaže, reinvestirao u održavanje nekretnina na pomorskom dobru. Kod takvog stanja stvari, jasno je da tuženik ako je eventualno i bilo nužnih troškova, takve troškove nije snosio on, već izriekom, sportsko društvo – njegov osnivač - PŠRD Ramova. Odatle, kako je to pravilno ukazao prvostupanjski sud u pobijanoj presudi, i izostanak tuženikove legitimacije u tom pogledu u ovoj pravnoj stvari.

36. Pored navedenih, tuženik je u žalbi iznio još čitav niz žalbenih razloga. Tako je tuženik primjerice bez relevantnosti za odluku o predmetu spora ukazao na razliku između tužiteljevog zahtjeva u zahtjevu za mirno rješenje spora i tužbi, za 0,03 kn (čl. 186.a st. 2. ZPP-a), premda je tužitelj izriekom naveo da je riječ o minimalnom ispravku vezanom samo za pogrešno zbrajanje pojedinačnih iznosa. Jednako tako, sa zakonskom promjenom kamatnih stopa iz čl. 29. st. 2. ZOO-a (čl. 1115. ZOO-a), tužitelj je pravilno uskladio svoj zahtjev s takvim promjenama. Ni jednoj niti drugoj promjeni, tuženik se nije usprotivio kada su poduzete.

37. Tuženik je tijekom postupka u više navrata isticao da je cijelo ovo vrijeme PŠRD Remova plaćalo naknadu za koncesiju. Tuženik za takvu svoju tvrdnju nije dostavio dokaze (čl. 219. st. 1. ZPP-a), a sve i da je, ta činjenica ne bi bila od utjecaja na njegov pravni položaj u ovom sporu te na odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva. Tuženik je po prvi put u žalbi prigovorio nalazu i mišljenju sudskog vještaka Rubića, premda bilo kakvih prigovora u tom pogledu nije imao do zaključenja glavne rasprave.

38. I konačno, tuženik je u žalbi istaknuo prigovor nedostatka pasivne legitimacije na njegovoj strani, prvi put nakon gotovo devet godina parničnog postupka. Tuženikova pasivna legitimacija proizlazi iz činjenice stjecanja koristi na pomorskom dobru bez osnove, kako je to ranije detaljno pojašnjeno.

39. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 12. listopada 2021.

Predsjednica vijeća
Marina Veljak

Broj zapisa: **eb300-a798f**

Kontrolni broj: **022aa-25dab-cd01f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MARINA VELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.